

Het bestaan lijkt te zweven tussen dagdromen en creëren, van de kinderlijke 'als-ik-groot-ben' wens tot de reële 'in-het-midden-van-het-leven' mens.

Nostalgische terugblik op ooit onbeteugelbare hoop. Afgewisseld met peinzende vooruitblik gedrenkt in 'misschien-ooit'. En de tijd liefdevol zalvend de angst voor 'nooit'.

Op geen moment verwacht, verloochent of mis te verstaan... Hoe het Leven zichzelf leeft.
En de mens ... zichzelf hierin geeft.

